

5. За територіальним походженням.

За цією підставою громадянином може бути особа: чий родичі чи вона особисто проживали на території, що зараз є частиною України до 24 серпня 1991 року, відповідно до Закону України «Про правонаступництво України»; чий родичі чи вона сама постійно проживали на територіях Західноукраїнської Народної Республіки, Української Народної Республіки, Закарпатської України, Української Держави, Української Радянської Соціалістичної Республіки, Української Соціалістичної Радянської Республіки.

6. Внаслідок репатріації.

За цією підставою громадянином може бути особа, яка повернулася на батьківщину та хоче відновити громадянство.

7. Внаслідок встановлення опіки над дитиною.

За цією підставою громадянином може бути особа, опікуни якої є законними громадянами України.

8. Внаслідок встановлення батьківства

За цією підставою громадянином може бути особа, батьки або один з них є громадянами України.

9. Внаслідок одруження.

За цією підставою громадянином може бути особа, яка була у шлюбі з громадянином України більше 2-х років, який припинився в результаті смерті одного з подружжя.

10. За іншими підставами, які передбачені міжнародними договорами України.

З викладеного вище, можна зробити висновок, що характер держави і суспільства завжди визначається правовим статусом особи і громадянина. В Україні проживають громадяни, іноземні громадяни та особи без громадянства. У законодавстві громадянство є важливою підставою для встановлення правового статусу особи в країні.

Інститут громадянства України регулюється Конституцією України, Законом України «Про громадянство України» від 18 січня 2001 р. та іншими законодавчими актами. Згідно з ними, ніхто не може бути позбавлений громадянства чи права змінити громадянство.

Список використаних джерел

1. Про громадянство України: Закон України від 18.01.2001. № 2235-III в редакції від 02.04.2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2235-14#Text> (дата звернення: 12.06.2022).

2. Бондаренко В. Г. Український вільнокозацький рух в Україні та на еміграції (1919-1993 рр.): монографія. Запоріжжя : ЗНУ, 2016. 600 с.

3. Набуття громадянства України URL: <https://dmsu.gov.ua/poslugi/nabuttya-gromadyanstva-ukrajni.html> (дата звернення: 12.06.2022).

4. Підстави набуття громадянства України URL: https://wiki.legalaid.gov.ua/index.php/%D0%9F%D1%96%D0%B4%D1%81%D1%82%D0%B0%D0%B2%D0%B8_%D0%BD%D0%B0%D0%B1%D1%83%D1%82%D1%82%D1%8F_%D0%B3%D1%80%D0%BE%D0%BC%D0%B0%D0%B4%D1%8F%D0%BD%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%B0_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D0%B8 (дата звернення: 12.06.2022).

Шпомер А. І., к.ю.н., доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОНЯТТЯ, ВИДІВ ТА ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИХ ФОРМ ОБ'ЄДНАНЬ ПІДПРИЄМСТВ В УКРАЇНІ

В умовах розвитку ринкових відносин в Україні важливим є вирішення питань, які пов'язані із правовим регулюванням господарських об'єднань, їх видів та організаційно-правових форм.

Відносини, пов'язані з діяльністю об'єднань, регламентовані доволі умовно, оскільки ГК встановлює лише правові основи господарювання об'єднань підприємств, що

зумовило існування недоліків у правовому регулюванні відносин за їх участі та потребує їх дослідження та аналізу.

Різні правові аспекти створення та діяльності об'єднань підприємств здійснювали: Джуринський В. О., Шиткіна І. С., Герц А. А., Гуменчук Н. П., Щербина В. С., Старцев О. В та інші. Але попри чисельну кількість наукових праць, існують проблемні питання, що потребують подальшого розгляду.

Метою публікації є дослідження правового регулювання об'єднань підприємств. Для досягнення мети передбачається вирішення наступних завдань: аналіз поняття, ознак об'єднань підприємств; здійснення класифікації об'єднань підприємств; визначення порядку створення, діяльності об'єднань підприємств.

Об'єктом дослідження виступють суспільні відносини, які виникають при створенні та діяльності об'єднань підприємств. Предметом дослідження є правове регулювання порядку створення та діяльності об'єднань підприємств.

Згідно зі ст. 70 Господарського кодексу України (далі – ГК України), підприємства мають право на добровільних засадах об'єднувати свою господарську діяльність (виробничу, комерційну та інші види діяльності) на умовах і в порядку, встановлених ГК України та іншими законами. Як визначає ст. 118 ГК України, об'єднанням підприємств є господарська організація, утворена у складі двох або більше підприємств з метою координації їх виробничої, наукової та іншої діяльності для вирішення спільних економічних та соціальних завдань. Залежно від організаційних підстав створення розрізняють договірні й статутні об'єднання. До договірних об'єднань належать: асоціація і корпорація; а до статутних: концерн і консорціум.

Асоціація – об'єднання підприємств на добровільній основі з метою взаємного співробітництва для спільного виконання виробничих, господарських, наукових, культурних, управлінських та інших функцій. Члени асоціації зберігають свою юридичну та господарську самостійність, але несуть субсидіарну відповідальність за її зобов'язаннями. Асоціація не відповідає за зобов'язаннями своїх членів. Учасники асоціації можуть входити до інших договірних об'єднань підприємств без узгодження з іншими учасниками. Об'єднання підприємств у формі асоціації створюється з урахуванням договору між двома чи більше суб'єктами господарювання. Основним локальним нормативним документом асоціації є її статут. Метою діяльності асоціації є постійна координація господарської діяльності без втручання у їхню господарську діяльність.

Корпорація – це договірне об'єднання підприємств та організацій створене на основі спільності виробничих, наукових та комерційних інтересів із делегуванням певних повноважень централізованого регулювання. Метою формування корпорації є консолідація зусиль щодо вирішення складських, технічних, фінансових та соціально-економічних проблем. Кошти корпорації формуються із членських внесків її учасників, цільових фондів, грошових вливань членів корпорації. Об'єднання підприємств у формі корпорації створюється на основі договору, але може затверджуватись і статут. Цілі створення корпорації також можуть бути найрізноманітнішими. Корпорація здійснює координацію діяльності підприємств, але на відміну від асоціації, органи управління корпорації можуть централізовано регулювати окремі напрямки діяльності підприємств учасників у межах повноважень, делегованих ним самими учасниками при створення об'єднання підприємств у формі корпорації.

Концерн створюється з метою виконання певних функцій чи завдань, вирішення яких можливе лише за умов об'єднання виробничого та фінансового потенціалу кількох компаній. Ці підприємства мають спільні інтереси та укладають взаємовигідні договори про співпрацю. Підприємства зберігають свою юридичну самостійність, але фінансовий контроль та певні функції щодо виробничої, фінансової, інвестиційної та ін. діяльності зведені в систему єдиного централізованого управління. Концерн може включати підприємства різних галузей промисловості, банків, транспорту, торгівлі.

Консорціум - це тимчасове статутне об'єднання промислового та банківського капіталу, створене з метою здійснення великих цільових програм та проектів. Будучи об'єднанням підприємств щодо вирішення нових завдань інноваційного, науково-технічного та інвестиційного характеру консорціуми характеризують більше координаційні, ніж субсидіарні відносини учасників. Консорціум використовує кошти, якими його наділяють учасники, централізовані ресурси, виділені на фінансування відповідної програми, а також кошти, що надходять з інших джерел, в порядку, визначеному його статутом.

Згідно з чинним ГК України, концерни, консорціуми, асоціації, корпорації є самостійними організаційно-правовими формами юридичних осіб.

При цьому у наукових джерелах висловлено думку, що вибір організаційно-правової форми державного господарського об'єднання насамперед залежить від мети його створення. Якщо метою є обслуговування діяльності підприємств, наприклад розроблення інноваційного продукту, надання послуг чи виробництво продукції, організація збуту продукції, обмін досвідом в інноваційній сфері або маркетингу, доцільним є об'єднання у формі асоціації. Необхідність централізації значної кількості функцій, впровадження управлінських рішень через єдиний центр на основі фінансової залежності учасників варто реалізовувати у формі концерну. Для реалізації конкретного проекту доречно створювати консорціум. У разі необхідності організації повного циклу виробництва доцільно створювати корпорацію [5, с. 115].

Органами управління договірних об'єднань є правління та генеральний директор. Генеральний директор призначається органом, що прийняв рішення про його утворення, тобто Кабінетом Міністрів України або міністерством (іншим органом, до сфери управління якого входять підприємства, що утворюють об'єднання).

Згідно ч. 4 ст. 122 ГК склад правління визначається статутом об'єднання. Лише Закон України «Про особливості управління в оборонно-промисловому комплексі» зазначає, що до складу ради директорів державного концерну «Укроборонпром» входять представники учасників об'єднання.

Державні договірні господарські об'єднання не є власниками майна, проте воно належить їм на праві господарського відання або оперативного управління. Вказані речові права надають об'єднанням правомочності, які вони реалізують у межах, встановлених законодавством, а також власником майна (уповноваженим ним органом).

Статутні господарські об'єднання мають вищі органи управління (загальні збори учасників) та утворюють виконавчі органи, передбачені статутом господарського об'єднання.

Статутні господарські об'єднання можуть належати до осіб публічного або приватного права.

Майно статутного об'єднання відокремлене від майна підприємств-учасників і може належати йому на підставі права господарського відання або оперативного управління. Правомочності підприємств-учасників щодо володіння, користування і розпорядження власним майном здійснюється ними самостійно, проте деякі з них – лише за згодою об'єднання. Встановлена залежність складу майна державного господарського об'єднання від функцій, які воно виконує: якщо об'єднання виконує лише організаційно-господарські функції і не займається підприємницькою діяльністю, то склад майна такого об'єднання є мінімальним: офіс, інвентар, меблі, техніка та інше. Якщо об'єднання створюється для підприємницької діяльності (виконання робіт, надання послуг, продажу товарів), то склад майна об'єднання буде набагато ширшим, оскільки для провадження діяльності необхідне спеціальне обладнання, приміщення, склади, транспорт.

Проведене дослідження дозволяє зробити деякі висновки. Створення об'єднань підприємств ініціюється самими підприємствами добровільно на основі договору їхніх представників або рішення їх керівників, за рішенням державних органів. Питання правового статусу статутних та договірних господарських об'єднань, особливо тих, що

засновані на державній та комунальній формах власності, у вітчизняному праві врегульовані недостатньо. Тому, на часі є чітка законодавча регламентація: відносин щодо порядку їхнього створення, передання їм майна для здійснення господарської діяльності, визначення належності до осіб публічного чи приватного права тощо.

Список використаних джерел

1. Даценко І. Правове регулювання діяльності господарських об'єднань в Україні. Сайт Міністерства юстиції України. URL: <http://old.minjust.gov.ua/24660>
2. Джуринський В. О. Правове становище господарських об'єднань в Україні: монографія. К. : Юрінком Інтер, 2010. 224 с. С. 29.
3. Петрина В. Н. Господарські об'єднання : правові проблеми управління. Часопис Київського університету права. 2014. № 2. С. 191-195.
4. Петрина В. проблемні питання правового статусу об'єднань підприємств. Право і суспільство. 2014. № 5-2. С. 121–126.
5. Ясиновська О. Організаційно-правові форми державних господарських об'єднань. Підприємство, господарство і право. 2017. № 12. С. 112–116.

Щербінін М. Ю., здобувач вищої освіти 2 курсу, група ЦГЮ-201

Науковий керівник – **Литвиненко В. М.**, к.ю.н., доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

РЕЗЮМЕ: ОСНОВНІ ЕЛЕМЕНТИ ТА РЕКОМЕНДАЦІЇ

Співбесіда є основним елементом процесу підбору персоналу на певні посади. Однак, цей процес часто передбачає роботу з великою кількістю претендентів на певну вакансію. В таких умовах є нераціональним проводити співбесіду з кожним окремим кандидатом. Тож, існує потреба у попередньому відсіюванні претендентів. Основним елементом цього процесу є резюме – документ, що містить відомості про претендента на посаду, який особа надсилає потенційному роботодавцю.

Правильно складене резюме експерти називають однією з основних запорок успішного працевлаштування. Зокрема, за твердженням фахівців з підбору персоналу, якісне резюме збільшує шанси отримати запрошення на співбесіду в кілька разів[1]. Це не викликає подиву, адже резюме дає змогу менеджерам з кадрових питань оцінити претендента, ще до співбесіди і з'ясувати чи потрібна співбесіда взагалі.

Для складення якісного резюме потрібно дотримуватись певних правил. Важливо дотримуватись певної структури, щоб інформація була чіткою, упорядкованою та легко сприймалася. Це дуже важливо, адже швидкий ритм життя привів до того, що одне резюме HR-фахівці перевіряють в середньому від 5 до 10 секунд, зазначають автори кар'єрної платформи *Happy Monday*[2].

Для досягнення такого ефекту резюме потрібно писати простими реченнями по 5-7 слів. Варто уникати незрозумілих скорочень, ділити текст на абзаци, використовувати зрозумілий шрифт. Заголовки варто виділяти курсивом або напівжирним шрифтом. Обсяг резюме не повинен перевищувати двох сторінок.

Кожен з елементів резюме має певні особливості.

Обов'язковим елементом резюме є ПІБ та контакти. При заповненні цього пункту варто зважати на деякі деталі. Електронна пошта, котру використовують для зв'язку, повинна відповідати формату ім'япрізвище@домен.com, бути не робочою, а особистою або спеціально створеною для пошуку роботи. Сьогодні, доречним в резюме вважається вказування посилань на соціальні мережі, оскільки вони також суттєво характеризують кандидата. Тож, доцільно буде контролювати розміщувані дані, аби вони не поставили у незручне становище.

Другим необхідним елементом якісного резюме є опис досвіду роботи. Даний блок варто починати з поточного або останнього місця роботи, рухаючись до більш давніх.